

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 119.012 van 6 mei 2003
in de zaak A. 105.688/XIV-4918.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat C. PENNINCK,
 kantoor houdende te 3000 LEUVEN,
 J.P. Minckelersstraat 33

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 7 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 9 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 maart 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. PENNINCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat C. DECORDIER die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Albanese nationaliteit, is België binnengekomen op 5 oktober 2000 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 28 november 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 mei 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van deze beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd verhoord op 17 april 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is. Betrokkene, die een etnische Griek beweert te zijn uit Sarande in Albanië, verklaarde van 1993 of 1994 tot 1998 lid te zijn geweest van het ‘Democratische Forum van Jongeren’. Verscheidene Franse firma 's zouden in augustus 1999 in Sarande een donatie van dertig miljoen Lek hebben gedaan aan de gemeente voor de bouw van een school. Op een vrijdag in september 1999, toen betrokkenes vader, die lid zou zijn van de ‘Democratische Partij’ (DP), aan het werk zou zijn geweest in het gemeentehuis, zou hij gezien hebben dat twee dieven het geld stalen. De vader zou daarop naar de verantwoordelijke agent hebben gebeld, waarna de twee daders zouden zijn gearresteerd. De familie van één van de daders, K. Z., zou echter banden hebben met de (socialistische) machthebbers. Eind september 1999 zou betrokkenes wagen door een bomaanslag zijn vernield. Betrokkene zou bij de politie klacht hebben ingediend, maar deze zou niets hebben ondernomen. Tien dagen na de aanslag zou de broer van K. Z. betrokkenes vader en indirect ook betrokkene hebben bedreigd. Deze broer zou ook

hebben gezegd dat hij de dader van de aanslag was. Betrokkene zou in december 1999 naar Griekenland zijn gegaan. Hij zou er zijn huidige partner, A. A., hebben leren kennen. Twee maanden na zijn vertrek naar Griekenland zou hij hebben vernomen dat zijn ouders naar Durrës waren verhuisd. Betrokkene en zijn partner zouden in oktober 2000 Griekenland hebben verlaten. Op 5 oktober 2000 kwam betrokkene in België aan waar hij dezelfde dag nog een asielaanvraag indiende. Betrokkene zou in België via telefonisch contact met zijn vader hebben gehoord dat K. Z. ondertussen zou zijn vrijgelaten.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene, die niet in het bezit is van enige documenten die zijn afkomst of identiteit kunnen staven, onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij Albanië heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of alsnog bedoelde vrees dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.

Betrokkenes vrees tegenover K. Z. 's familie is gebaseerd op louter privaatrechtelijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) gronden en ressorteert derhalve niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Betrokkene heeft daarenboven geen elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij om één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese overheden. Betrokkenes bewering dat K. Z. 's familie banden heeft met de machthebbers en hierdoor bescherming van hogerhand geniet steunt niet op concrete, aangehaalde gegevens en blijft dus louter hypothetisch, te meer daar K. Z. gedurende ruime tijd een gevangenisstraf heeft moeten uitzitten - luidens betrokkenes verklaringen werd hij pas zeer recentelijk vrijgelaten - en gezien betrokkene zonder problemen klacht kon neerleggen bij de plaatselijke autoriteiten. Uit het niet voldoende of tijdig optreden van de politie met betrekking tot deze klacht kan dan ook geenszins een systematische en persoonsgerichte vervolging van betrokkene worden afgeleid.

Betrokkene heeft bovendien niet aangetoond dat hij zich om één van de redenen voorzien in de Conventie van Genève niet elders in Albanië kon vestigen om eventuele problemen te vermijden, te meer daar zijn ouders zich begin 2000 in Durrës hebben gevestigd en daar sindsdien blijkbaar geen verdere moeilijkheden hebben gekend.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 november 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij aanvoert dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er evenwel geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert:

“Eerste middel: Omtrent de vermeende niet-toepasselijkheid van de Conventie van Genève.

Verweerder meent dat de vrees van verzoeker niet onder het toepassingsgebied valt van de Conventie van Genève, nu de vrees van verzoeker op louter privaatrechtelijke en gemeenrechtelijke gronden is gebaseerd.

Welnu, dit is geenszins een correcte weergave van de feiten.

- De concrete aanleiding voor de problemen van verzoeker is inderdaad een privaatrechtelijke materie, namelijk een probleem tussen (de vader van) verzoeker en K. Z. 's familie.

Het probleem gaat echter verder dan dit alleen.

1. Verzoeker kreeg geen steun van overheidswege toen hij klacht indiende n.a.v. de bomaanslag.

Dit heeft te maken met het feit dat de politie feitelijk gelieerd is met de Socialistische Partij, terwijl verzoeker tot de Democratische strekking behoorde.

Als dusdanig was het voor verzoeker onmogelijk om de nodige rechtsbescherming te krijgen. De reden hiervoor is niet louter persoonlijk, maar heeft alles te maken met de politieke geaardheid van verzoeker.

2. Niet alleen verzoeker en zijn familie werden bedreigd, ook andere leden van de Democratische Partij. De Socialistische Partij heeft immers een groot offensief van intimidatiepraktijken opgezet om de democraten weg te krijgen.

Het probleem overstijgt dus het niveau van het individuele.

- Verweerder meent eveneens dat verzoeker wel de nodige bescherming had kunnen krijgen, vooral omdat K. Z. geruime tijd in de gevangenis zou gezeten hebben.

Zowel door verzoeker, als door andere personen wordt ten stelligste betwijfeld dat K. Z. effectief in de gevangenis heeft gezeten. Zeer waarschijnlijk werd hij gewoon naar een ander land of een andere stad gebracht en teruggehaald toen zijn zogenoemde straf voorbij was.

Ook hieruit zou de macht van de Socialistische Partij kunnen blijken.

=>Verweerder meent dat er in hoofde van verzoeker geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees tot vervolging in de zin van de conventie van Genève.

Dat het nochtans zo is dat verzoeker totaal geen bescherming heeft gekregen van overheidswege.

Bovendien kennen de betrokkenen wellicht nog steeds een grote politieke bescherming.”;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Conventie van Genève schendt doordat hij ten onrechte besliste dat verzoekers vrees gebaseerd is op privaatrechtelijke en gemeenrechtelijke gronden;

3.2.2. Overwegende dat, daargelaten de vraag of verzoeker wel degelijk een ontvankelijk middel heeft aangevoerd, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoeker onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij Albanië heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoekers vrees namelijk de wraak van de familie K. Z., gebaseerd is op privaatrechtelijke en gemeenrechtelijke gronden en derhalve niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker betoogt dat hij van overheidswege geen steun kreeg nadat hij een klacht indiende naar aanleiding van de bomaanslag op zijn auto aangezien de politie feitelijk gelieerd is met de Socialistische partij; dat uit het verhoorverslag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de vader van verzoeker naar de politie belde na de diefstal in de school; dat uit de verklaringen van verzoeker tevens blijkt dat de twee personen gearresteerd werden en nog steeds gearresteerd waren toen hij zijn land verliet; dat tevens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de politie hun aanraadde een klacht in te dienen; dat uit het verhoorverslag niet blijkt dat verzoeker en zijn familie geen steun vonden bij de politie naar aanleiding van hun problemen; dat verzoekers bewering dat een van de daders, K. Z., familiebanden heeft met de machthebbers en hierdoor bescherming geniet, niet steunt op concrete gegevens en hypothetisch blijft, te meer daar uit de verklaringen van verzoeker zelf blijkt dat de daders werden aangehouden en gedurende een zeker tijd een gevangenisstraf hebben moeten uitzitten en aangezien verzoeker zonder problemen een klacht kon indienen bij de plaatselijke autoriteiten; dat uit het niet voldoende snel optreden van de politie met betrekking tot deze klacht geen systematische en persoonsgerichte vervolging van verzoeker kan worden afgeleid;

3.2.4. Overwegende dat verzoeker betoogt dat zijn problemen het individuele niveau overstijgen omdat de Socialistische partij een groot offensief heeft ingezet om democraten weg te krijgen, dat de macht van de Socialistische partij ook zou kunnen blijken uit het feit dat K. Z. zeer waarschijnlijk geen effectieve gevangenisstraf heeft gekregen, maar gewoon in het buitenland of een ander stad verbleef tot de zogenaamde straf voorbij was; dat verzoeker geen enkel concreet element aanhaalt om voorgaande beweringen te staven; dat uit de bespreking blijkt dat de bestreden beslissing genomen werd na een grondig onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de bevinding is gekomen dat verzoekers aanvraag kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève en dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij zich niet elders in Albanië kan vestigen, te meer daar zijn ouders zich in begin 2000 in Durrës hebben gevestigd en zich daar sindsdien blijkbaar geen moeilijkheden hebben voorgedaan; dat uit de bespreking blijkt dat de feitelijke en juridische overwegingen die aan de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten grondslag liggen uit de bestreden beslissing blijken;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes mei tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.